

Karácsony a megállóban

Annuska néni egy eldugott kis faluban élt magányosan. Férje meghalt, egyetlen fia a fővárosba költözött, más rokonai nem voltak, szomszédai elfordultak tőle. Szomorú, magányos életének egyetlen apróska öröme volt: kicsiny fenyőfája az udvarának legszebb részében. Kedvenc fáját szeretettel kapálgatta, locsolta; portájának ékessége volt a kis tüvelevű.

Fanni

Annuska néni szentestéje minden évben ugyanúgy telt: megsütötte fia kedvenc süteményét, és feldíszítette az otthonát, mintha bármelyik pillanatban betoppanhatna a várva várt vendég. Azonban ez már évek óta nem történt meg.

Idén ráébredt arra, hogy többé nem szeretné egyedül tölteni az ünnepet, szeretné meglátogatni egyetlen gyermekét. Látni a szeretett fiú arcát, hallani a hangját és a karjába zárni őt.

Már öt éve, hogy utoljára látta. A férje és a fia összeveszett valamin, akkor találkoztak utoljára. A veszekedés során dühösen összepakolta a holmiját, becsapta maga után a szülői ház ajtaját, és többé nem jött. De régen is volt az már.

Annuska néni kiment az udvarába, kivágta az apró fenyőt, hogy aján-

dékba vigye fiának és nemrég született unokáinak. Becsomagolta a süteményt, majd felszállt az első buszra, ami Budapestre tartott.

Néhány megálló múlva felszállt egy főköthős asszony, és leült Annuska néni mellé. Észrevette, hogy útitársa folyamatosan mosolyog. Udvariasan érdeklődött az öröme felől, amit Annuska néni azonnal megosztott vele:

– Megyek meglátogatni a fiamat. Már öt éve, hogy nem találkoztunk. Biztosan nagyon fog örülni, ha újra látjuk egymást.

Az útitárs néhány megállóval hamarabb szállt le, így Annuska néni egyedül ért a végállomásra.

Amikor kilépett a busz ajtaján, elkezdett szállingózni a hó.

Elindult fia lakása felé, közben megcsodálta a kirakatokat. A mosolygós asszony és az aprócska fenyő tükörképe végigkísérte az utcán. Mindenhol csodálatos fények égtek, és gyönyörű karácsonyi zene szólt. Finom illatok szálltak a kivilágított budapesti tereken, melyek az otthon melegét idézték.

Annuska néni boldogan ment végig a városon. Egyre jobban kezdett hulott a hó, és a picinyke hópelyhek levelekként kavarogtak az erősödő szélben. Hűvösebbé vált az idő, ujjai a kötött kesztyűben is fáztak.

Végre megpillantotta a keresett házszámot.

Próbált szólni a kaputelefonon, hogy megérkezett, de senki sem válaszolt. Biztosan nem hallják.

Nemsokára megjelent a kapuban egy ott lakó. Kedvesen megkérdezte, kit keres a néni, majd beengedte.

Annuska néni boldogan sietett egyetlen fia lakása felé. Ahogy közeledett a folyosó végi ajtóhoz, egyre jobban vert a szíve, egyre jobban várta a találkozást.

Óvatosan bekopogott, de hosszú percek múlva sem nyitott senki ajtót. Biztosan halkan kopogtam és nem hallották.

Újra kopogott, immár hangosabban. A lakás ajtaja továbbra is zárva maradt.

Harmadszor is próbálkozott. Ekkor sem kapott választ. Nem szűrődött ki éneklés, vidám nevetés hangja. Hallgatásba burkolózott a lakás.

Ekkor kilépett az egyik ajtón egy asszony.

– Szabó urat keresi?

Annuska néni a lélegzetét visszatartva óvatosan bólintott.

– Sajnálom, nincsenek itthon. Ha jól tudom, elutaztak az ünnepek idejére.

A lakó elment, Annuska néni pedig nem tudta, mit is tehetne. Sírni kezdett, kövér könnycseppek folytak patakként az arcán. Újra és újra a sok évvel ezelőtti veszekedés fájó mondatai visszhangzottak a fejében. Mit rontottam el? Mit tegyek most?

Néhány percnyi sírás után összeszedte magát, fogta apró fenyőfáját, és visszaindult a buszmegállóba. Időközben csontig hatoló, farkasordító hideg lett, és könnyfakasztó szél fújt. Az utcán alig járt valaki ebben az ítéletidőben, mindenki a családjával és a szeretteivel töltötte a szentestét.

Annuska néni odaért a buszmegállóba. Letette maga mellé a kis fenyőfát, és újból sírdogálni kezdett. Mit cselekedtem rosszul?

Már hosszú ideje álldogált a megállóban, amikor egy halvány árnyat látott meg. Az árny közeledett felé, és fokozatosan kivehetővé vált az alakja. Egy fiatal férfi volt az.

A férfi szomorúan ballagott. Nem értette, hogy mit rontott el, miért nem tud kibékülni édesapjával. Mit tehettem volna másképp?

Éppen a buszmegálló mellett baktatott el, amikor észrevette a nénit és a kis fenyőfát. Visszafordult és oda ment hozzá.

Annuska néni még mindig a könnyeit törülgette.

– Kire tetszik várni? – kérdezte óvatosan az árnyból lett férfi.

Annuska néni hirtelen a hang irányába fordította a fejét, majd vigasztalhatatlan szomorúsággal elmondta a történetét.

– A fiamat szerettem volna meglátogatni, de nem volt otthon. Nem tudom hová mehetett a családjával. Már öt éve nem láttam őt. Mit nem adnék azért, ha találkozhatnánk...

A fiatal férfi szeme is könnyes lett. El sem tudta képzelni, mit érezhet az idős asszony, aki akár az édesanyja is lehetne.

Odament hozzá és átölelte.

Annuska néni meglepődött a váratlanul kapott szeretettől. Érezte, hogy nincs egyedül, és különös békesség járta át a szívét.

Megkínálta a kedves férfit süteménnyel, és megajándékozta a kis fenyővel, amit az unokáinak adott volna. A férfi hosszas gyözködés után fogadta csak el, majd azzal a kis zenélő dobozzal lepte meg Annuska nénit, amit édesanyjának szánt, ám apja elzavarta, így nem tudta átadni.

A férfi végig Annuska nénivel maradt, amíg megérkezett a busz. Amikor a jármű pontszerű fényei feltűntek a távolban, még egyszer utoljára átölelte az asszonyt.

– Áldott karácsonyt! – mondta Annuska néni hálatelt szívvel a busz ajtajából.

– Áldott karácsonyt! – a férfi a megálló hóval borított teteje alól integetett, míg szem elől nem veszítette a busz egyre távolodó körvonalát.

